

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: K. R. D., narozen X, státní příslušník Nepálské federativní demokratické republiky,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2022, č. j. KRPU-137243-24/ČJ-2022-040022-SV-ZZC,

takto:

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. 7. 2022, č. j. KRPU-137243-24/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. 7. 2022, č. j. KRPU-137243-24/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná měla konkrétně uvést, jaké dílčí kroky bude třeba během doby trvání zajištění učinit, a především, jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 21/2021 a dodal, že pouhé prohlášení, že žalovaná na základě svých zkušeností a znalostí dané problematiky odhaduje, že uvedené úkony nebudou trvat déle než devadesát dnů, nelze považovat za řádné vypořádání stanovení délky zajištění. Podle žalobce měla žalovaná stanovit dobu zajištění na dolní hranici a případně ji prodloužit, nikoli stanovit automaticky dobu devadesáti dnů. Žalobce dále upozornil na nesprávné stanovení počátku doby zajištění. Připomněl, že byl nejprve zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) a následně podle zákona o pobytu cizinců zpětně od okamžiku prvotního omezení osobní svobody. Podle žalobce však konstitutivní rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců nemůže vyvolávat zpětné účinky. Dodal, že o nesprávném počátku zajištění svědčí také fakt, že výslech byl se žalobcem sepsán dne 21. 7. 2022, tedy v době, kdy již byl podle výroku rozhodnutí zajištěn za účelem správního vyhoštění.
3. Podle žalobce žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaná se dostatečně nezabývala otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010 a zdůraznil, že žalovaná se při výslechu vůbec nedotázala na otázky týkající se možných problémů či důvodů, pro které se žalobce obává návratu do vlasti. Podle žalobce je přitom ze správní praxe známo, že právě tato otázka je jednou ze základních, které žalovaná zpravidla pokládá. Žalobce konstatoval, že pokud se žalovaná na tyto otázky nezeptala, nemohla ani dospět k závěru o předběžné realizovatelnosti správního vyhoštění.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsala, jaké kroky bude nutné učinit k naplnění účelu správního vyhoštění, a to na straně 4 a na stranách 5 až 6, přičemž zároveň konkretizovala, kdo jaké dílčí kroky činí, a vysvětlila, že sama nemá na dobu trvání jednotlivých kroků žádný vliv. Připomněla, že žalobce napadené rozhodnutí převzal dne 21. 7. 2022 v 15:35 hodin a od té doby je zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle žalované nedošlo ke stanovení zajištění *ex tunc*, nýbrž do celkové doby zajištění bylo v souladu s § 125 zákona o pobytu cizinců započteno i předchozí zajištění podle zákona o policii. Žalovaná konstatovala, že žalobce při svém výslechu opakovaně uváděl, že přicestoval čistě z ekonomických důvodů; možné pronásledování či hrozbu skutečného nebezpečí i případné překážky bránící jeho návratu negoval. Dodala, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra je vycestování žalobce možné. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Nejprve se soud zabýval námitkou týkající se délky zajištění. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že *„Policie [České republiky] v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.“*
9. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění ..., proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavkům vyplývajícím z tohoto rozsudku však žalovaná v projednávané věci nedostála.
10. Žalovaná sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsala, jaké úkony za účelem realizace správního vyhoštění žalobce bude třeba učinit (srov. stranu 4 napadeného rozhodnutí; popis těchto úkonů pak žalovaná zopakovala a mírně doplnila na konci strany 5 a na začátku strany 6 napadeného rozhodnutí), nicméně zcela opomněla uvést odhad časové náročnosti úkonů, které bude třeba učinit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy neumožňuje posoudit, zda prodloužená doba zajištění postačí k tomu, aby mohl být naplněn účel zajištění, tj. aby mohlo být realizováno správní vyhoštění žalobce, či nikoli. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
11. Argument žalované, že sama nemá na dobu trvání jednotlivých kroků žádný vliv, podle názoru soudu žalovanou nezavazuje povinnosti v rozhodnutí o zajištění cizince vyjmenovat jednotlivé předpokládané úkony potřebné k realizaci vyhoštění a ke každému z těchto úkonů uvést odhad jeho časové náročnosti. Na okraj soud poznamenává, že je mu z jeho praxe známo, že žalovaná je schopna tuto povinnost splnit, neboť odhad časové náročnosti jednotlivých úkonů již v minulosti zahrнула do mnoha svých rozhodnutí. V případě žalobce to však učinit opomněla, a proto napadené rozhodnutí nemůže ve světle výše citované judikatury obstát.

12. Zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soudu nebrání v tom, aby vypořádal i zbývající žalobní námitky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zdejší soud se proto dále zabýval námitkou nesprávného stanovení počátku doby zajištění. Této námitce soud nepřisvědčil.
13. Jak správně uvedla ve svém vyjádření žalovaná, k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na základě napadeného rozhodnutí došlo až v okamžiku, kdy bylo žalobci toto rozhodnutí doručeno, tj. dne 21. 7. 2022 v 15:35 hodin. Do té doby byl žalobce zajištěn nejprve podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii (dne 20. 7. 2022 od 10:30 hodin do 18:00 hodin) a poté podle § 27 odst. 2 zákona o policii; toto zajištění trvalo od 18:00 hodin dne 20. 7. 2022 do 15:35 hodin dne 21. 7. 2022. Skutečnost, že § 125 zákona o pobytu cizinců ukládá, že dobu trvání zajištění je třeba počítat od okamžiku osobní svobody, podle názoru soudu neznamená, že by zajištění podle zákona o pobytu cizinců mělo zpětné účinky. Pouze se při stanovení konce doby trvání zajištění postupuje ve prospěch zajištěného cizince, neboť se mu započítává i doba, kdy byl omezen na osobní svobodě z jiného titulu než na základě rozhodnutí podle § 124 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu jednala žalovaná plně v souladu se zákonem.
14. K námitce zpochybňující realizovatelnost správního vyhoštění soud připomíná, že žalobce při výslechu dne 21. 7. 2022 jednoznačně uvedl, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů (v Evropě si chtěl najít práci), a na otázku, zda má v zemi původu obavy před pronásledováním, zda tam byl vystaven skutečnému nebezpečí (mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, trest smrti nebo jiné vážné nebezpečí) nebo zda mu v případě návratu takové nebezpečí hrozí, a zda zná nějaké důvody či překážky, které by mu bránily v návratu do země původu nebo by bránily jeho správnímu vyhoštění, odpověděl žalobce „NE“. Žalovaná tedy žalobci položila všechny obvyklé otázky a žalobce jí nesdělil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit potenciální nerealizovatelnost správního vyhoštění. Žalovaná si navíc opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2022, podle kterého je vycestování žalobce do Nepálu možné, a informaci Ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2022 o bezpečnostní a politické situaci v Nepálu, přičemž s oběma těmito dokumenty žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí seznámila. Podle názoru soudu tedy žalovaná postupovala v souladu s aktuální judikaturou (včetně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS) a neporušila ani čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, natožpak § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který se na danou věc ani nevztahuje. Tato námitka proto není důvodná.
15. Nedůvodnost naposledy uvedených dvou námitek však nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce